

Llenguatge infantívol i escolar

En el Diccionari Fabra trobem mots com «mam, nyam-nyam, non-non, tatà», etc., que hi són definits com a termes infantívols o familiars. Són els que ja han esdevingut tradicionals i que podem dir que s'han incorporat a l'inventari de l'idioma. Però l'abús d'aquests denominats termes infantívols ha arribat a constituir, en certs moments, un autèntic flagell, un factor extremament nociu per al normal desenvolupament de la capacitat d'expressió de l'infant i, d'un temps ençà, s'ha iniciat ja una vigorosa reacció contrària a l'ús d'aquests termes per part de pares i mestres o educadors. No calen gaires subtiltats pedagògiques, només el simple exercici de la reflexió, per a adonar-se que l'ús de mots estrafets, de diminutius forçats i grotescos, no facilita als nens petits un aprenentatge més ràpid i eficaç del llenguatge, que la seva capacitat de comprensió és la mateixa si hom s'hi adreça de bon començament usant un llenguatge normal i correcte, i que la plena adquisició d'aquest llenguatge no fa sinó retardar-se —potser en alguns casos ajornar-se indefinidament i tot— amb la utilització profusa d'aquests termes pretesament afectuosos i encara més pretesament de més fàcil comprensió per part dels infants que comencen a balbotejar. Malgrat que, com hem dit, la reacció contra aquest llenguatge deformat dit infantívol és prou vigorosa, els seus partidaris són encara ben nombrosos. Alguns adueixen raons sentimentals, d'altres, és clar, no n'adueixen cap, segurament perquè no solen raonar, i s'inspiren únicament en una rutina que els fa admetre els hàbits més dignes d'ésser eliminats. D'altra banda, no n'hi ha prou que els pares d'un indefens infantó tinguin sobre aquesta qüestió idees sòli-

des i clares, car l'infant es veu sotmès al tracte i a la influència d'altres persones, sovint dels familiars de les generacions anteriors que no tenen les mateixes conviccions. Per tant, la idea que cal parlar als infants, des dels primers moments, en un llenguatge normal, desproveït de mots estrafets i falsament afectuosos, ja ben acceptada i divulgada pels pedagogs moderns, mereix encara la màxima atenció i ha d'ésser objecte d'un impuls prou poderós que la imposi a tothom.

Es, però, sorprenent i inacceptable, que alguns dels mateixos pares i fins i tot pedagogs que rebutgen decididament aquest llenguatge infantívol a què ens referim, transgeixin, en canvi, adoptant-lo ells, amb les formes més matusseres de l'argot escolar, com és ara, per exemple, les formes apocopa-des —«cole», «profe»—, i moltes més que ultrapassen aquest àmbit. Creiem que es tracta d'una abdicació lamentable, d'una claudicació que constitueix una inconseqüència evident amb l'anterior actitud, i que comporta per al llenguatge i els seus reflexos mentals unes conseqüències negatives. Aquesta abdicació que alguns dels nostres pedagogs actuals han fet de llur magisteri —i que comprèn també d'altres aspectes— és, al nostre entendre, una de les falles més greus del nostre moviment pedagògic. Un estrany complex democratitzant els ha dut a anivellar-se amb els escolars, no fent-los pujar sinó descendint ells. El tema es presta —i les demana— a moltes reflexions. La més elemental és que qui rebutja «mam» en lloc de «aigua», si vol ésser conseqüent, no ha d'admetre «profe» en lloc de «professor».